

AK. 289

v. Burgsdorff.

Ye
4559

ORATIONES DUAE
QUAE
IN SCHOLA CIZENSI
RECTORATUS

A DEUNDI CAUSSA
HABITAE SUNT

PRIMA

A

M. HENRICO GOTTLOB
HENTSCHIO

SECUNDA

A

CHRISTOPHORO GOTTLOB
A BURGSDORF

EQUITE MISN.

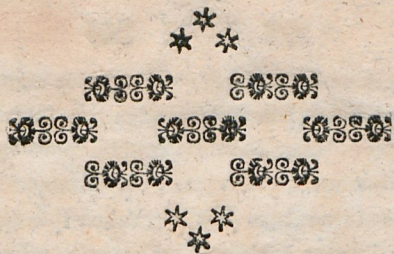
A, D. XVII. KAL. FEBR. MDCC. LX.

CIZAE
TYPIS HVCHONIANIS.

UNIVERSITÄTS- UND LANDESBIBLIOTHEK
SACHSEN-ANHALT
MAGDEBURG
LEHRSTUHL FÜR
HISTORISCHES RECHT
UND VERFAHRENSRECHT
VERGLEICHENDE RECHTSLEHRE
UND VERFAHRENSRECHT
VERGLEICHENDE RECHTSLEHRE
UND VERFAHRENSRECHT

Lectori Humanissimo

S. P. D.

H E N T S C H.

As duas orationes cum constituisset edere, necessarium visum est, ut de ratione instituti nostri et consilio paucis Tibi antea exponeremus. Namque intelligebamus, esse in iis nonnulla, quae facile possis in aliam, quam vellemus partem interpretari. Accipies igitur benevole, quibus, ne in errorem incideres, cauere volumus. Sunt autem haec. Primum nos non ii sumus, qui nostram oratiunculam ingenio adolescentis et genere et virtute et doctrina nobilissimi anteponendam vltimo modo putemus. Nihilominus, quo et temporis et rei et facilitatis ad intelligendum ratio duceretur, hunc ordinem secuti sumus, ut loco priorē nostram orationem; posteriore alienam poneremus. Quamobrem Te vehementer rogamus, ut ne, quod vel necessitatis causa factum est, vel etiam commoditatis Tuae, arrogantiae tribuas. Quamquam hoc leue est. Restat aliud idque maius, quod maiore etiam contentione a humanitate Tua et prudentia petendum

A 2

videtur.

videtur. In ipsa oratione Burgesdorfii inuenies locos complures, qui nostram litterarum humaniorum et philosophiae scientiam miris laudibus extollant; qui tenuitatem ingenii nostri et doctrinae copiosas praestantiae *Leisneri*, nostri decessoris, et nomini comparare conentur; qui denique honorificentissimum nobis Burgesdorfianae in nos beneuolentiae, vel, vt Ipse appellare maluit, amicitiae testimonium exhibeant. Ne existima, quaeso, vel nos tam vanos esse, vt laudes illas nobis arrogemus, vel ostentandae illius amicitiae causa has orationes litterarum typis in publicum describendas curasse. Id enim totum contra est. Nam, cum cognitum vsu perspectumque habeamus, studium legendi et imitandi Ciceronis in Burgesdorfio Nostro atque amorem esse tantum, vt augeri vix posse videatur: facile in eam opinionem adducimur, vt nobis persuadeamus, cum, auctore eodem Cicerone, laudasse, quem cohortari vellet. Neque vero nobis id non est gratisimum. Namque cum vel obiurgatio viri boni et prudentis magnam gratiam habeat: quid est, quod non cohortationem amici optimi et doctissimi, inprimis ad magnarum laudum gloriam, in magnis beneficiis numeremus et singulari nobis honori ducamus? Nemo enim est, nisi forte stultissimus, qui ad virtutis et doctrinae excellentiam aliquem hortetur serio, cuius tarditatem putet ne ex aliquo quidem interuallo posse ad eam appropinquare. Et de arrogantiae quidem suspitione haecenus. Jam vero quod ad editionem harum orationum attinet, profecto non ostentatio quaedam et gloriola nos impulit, vt eam susciperemus, sed longe aliae commouerunt causas, et eae, nostro quidem iudicio, grauisimae. Ac primum incredibilis Patronorum, qui nostrae scholae praesunt, quoque praesentes nobis licet colere, (namque absentium alias ducetur ratio) benignitas nos coegit, vt nostram quoque orationem vel testem pietatis nostrae, vel praerogatiuam aliarum grati animi testificationum in publicum prodire iuberemus. Etenim maxima Ipsorum in nos voluntas ex eo die, quo Restoratum hunc adiuimus, non solum nihil est imminuta, sed aucta etiam ita et pluribus modis cumulata, vt nunc amare nos, antea tantum dilexisse videantur. Mitto, quod supra admonuimus,

mus, nostra oratiuncula ad Burgesdorffianam propter rei ordinisq[ue] coniunctio-
nem opus esse. Etenim, quas orationes locus vnus, similis occasio, hora ea-
dem et geminum argumentum copulauit inter se et coniunxit, eas disiungere et
separatim edere, incommodum est et certe ad intelligendum inutile. Deinde si-
mili ratione veriti sumus, ne pro singulari Burgesdorffii amicitia et humanitate
ingrati haberemur, nisi, quantum ei deberemus, palam testificaremur, et prae
nobis ferremus. Etenim illa gratulatio non solum celeriter nos ad optimam
doctrinae et virtutis opinionem huic ciuitati vniuersae et vicinitali, cum ignoti
aduenissemus, commendauit, quod praeclare adhuc sensimus, sed plane nouum
quoque nobis honorem praestitit, cum, quemadmodum postea cognouimus,
ex omni Rectorum, qui ante nos huic scholae praefuerunt, numero ante nos
extiterit nemo, cui in ipso aditu muneris talis orator surgeret et tanti patris fi-
lius atque aduentum optimis et gratulationibus et omnibus condecoraret. Po-
stremo autem ipsa orationis Burgesdorffianae forma ita me cepit, vt vel inuidia
mihi laborare vel iniuriam illi facere viderer, si eam, veluti puellam prauam
et deformem, oculos hominum vitare et lucem vellemus. Certe viri summi,
quorum auctoritas in hoc genere valere debet plurimum, et quibuscum eandem
orationem ad legendum communicaueram, meliorem illam esse iudicarunt,
quam vt vel semel esset audita, quamuis ab haud paucis iisque intelligentibus
et principibus huius ciuitatis viris, vel apud me intra bibliotheculae tabulas,
tanquam in carcere, contineretur, vt quam paucissimi eam videre possent.
Quamobrem ego quidem auctorem rogavi, vt eius in publicum proferendae
mihi potestatem faceret, eamque, quamquam aegre, quae Ipsius est modestia,
impetraui. Sed non dubito, futurum, vt pro mea mihi interposita opera gra-
tias legentium quisque habeant. Primum enim, qui Burgesdorffium ipsum au-
diuerunt, ii pristinam sibi, eamque haud mediocrem rerum verborumque vo-
luptatem inter legendum instaurari haud moleste, credo, patientur. Accedit,
quod eadem recognoscendae huius orationis opera summam illam iucunditatem
renouabit, quam ex actionis sensu perceperunt. Nam tanta fuit in illo ora-

tere, bene memini, vocis et claritas et dulcedo; tam erectus status; tam moderatus incessus; tam virilis corporis totius motio; tam decora brachiorum projectio contractioque; tanta vultus dignitas et hilaritas; et tam humana imprimis oculorum moderatio, vt omnino Humanitatem illam, quam orator superiore se nocte in somnis vidisse dixerat, videre Tibi viderere, aut certe haec omnia Ipsum ab eadem Dea accepisse iurares. Porro vero, quibus hoc non contigit, vt pronuntiationi adessent, ii vel partem eius voluptatis, quae ab auditoribus sibi sit narrata, se legendo percipere laetabuntur, atque etiam cum latinitate orationis et elegantia; tum vero vtilitate sententiarum et acumine delectari se non paullulum et adiunari sentient. Denique vniuersi ingenio huius nobilissimi adolescentis, doctrina et humanitate ita commouebuntur, vt mecum simul primum pro valetudine Ipsius, qua non firmissima vitur, vota fuscipiant; deinde vero discessum ex aedibus Patris in Academiam, quem hoc tempore parat, ei vehementer gratulentur, omnibusque precibus a Deo O. M. contendant, vt, quemadmodum certissime non quidem speramus, sed confidimus, eundem discessum et Parentibus Excellentissimis, fratribusque et sororibus virtutis omnis spe Ipsi geminis, et bonis litteris, et reipublicae quam iucundissimum fructuosissimumque esse iubeat. Atque haec fere habuimus, quae de ordine harum duarum orationum et consilio diceremus. Tu autem, mi Lector, iisdem vttere vel modo ad honestam animi oblectationem, vel etiam eo, vt iustissimis Burgesdorfii Nostri laudibus, quas nomen quidem Ipsius et modestia non desiderat, quam plurimos alios adolescentes nobiles ad imitandum hoc pulcherrimum doctrinae et elegantiae exemplum incendas. Fauc

vero etiam nobis nostraeque scholae et vale. Scr. Cizae

pr. Id, Mai. a. C. N. MDCCCLX,

Domini

ORATIO

M. HENTSCHII.

OTTA R I O

IN DER

FACHSCHRIFT DER
MATHEMATIK
UND
PHYSIK
VON
HERRN
DR. OTTO R I O
VERLEGER
H. W. SCHUBERT
LEIPZIG

*Domini Perillustres, et Generosissimi,
 Patrone Magnifice et summe Venerabilis,
 Viri summe Reuerendi, Consultissimi, Experientissimi,
 Amplissimi, et Doctissimi,
 Praeceptores hujus scholae Doctissimi,
 Collegæ Honoratissimi,
 Discipuli Carissimi,
 Auditores omnis generis Humanissimi.*

TN rerum difficillimarum sollicitudinisque plenissimarum numero recte haberi scholasticorum munerum conditionem, cum diligentior rei ipsius cogitatio declarat, tum vero etiam constans idque omnibus seculis commune hominum doctorum plerorumque iudicium atque exemplum. Nam profecto neque fuit olim neque est facile nostra memoria vllum aliud muneris genus, quod vel pari contentione fugiatur, vel tanto studio permutetur cum quavis alia vitae conditione. Atque hoc mirum nemini videri debet, Schola e plerorumque hominum sensu nihil magnopere

B

habet

habet, quod ipsorum animos alliciat; contra autem molestiarum, quae deterreant, plurimum. Oportet enim scholarum magistros imperitiam puerilis aetatis, simplicitatem et imprudentiam perferre; oportet cum temeritate, cum magna cupiditatum caterua, cum pertinacia, cum superbia, aliisque cum vitiis quasi bellum gerere; oportet denique artium elementa tarditati incredibili multorum et imbecillitati non tradere, sed inculcare. Bone Deus! quam haec res plena taedii est, quam plena contentionis et curae; quam plena laboris. Deinde in tanta officiorum minutissimorum multitudine facile peccatur. Quod si acciderit, etiam si latuerit omnes homines, tamen animum fidelis magistri et religiosi pungit et perturbat. Accedit rumor vulgi, iniquus fere rerum scholasticarum aestimator, qui rem ex euentu probat, h. e. qui ex humanitate discipulorum et litterarum studio de fide doctorum et disciplina male iudicat. Denique seueritas Dei immortalis et auctoritas, quae a doctoribus auditorum sibi rationem reddi iubet nominatim, imbecillitatem humanae mentis non mediocriter mouet. Quae quamquam ita sint: fieri tamen potest, vt, si quis vel sapientiae diuinae atque benignitatis adiumento confidat, vel alias etiam quasdam causas habeat, bono animo et laeto eiusmodi scholasticum munus et adeat et administret. Atque in horum numero ego me esse, palam profiteor. Et constitui hoc tempore de eadem re dicere, eo quidem consilio, vt, sensu nostro et animo apud Vos libere patefacto, Vos me in tempore auctoritate Vestra et prudentia vel corrigere possitis, vel confirmare. De Deo autem eiusdemque sapientia, officiorum scholasticorum adiutrice, dicturus sum nihil, propterea, quod necessitas eius atque praestantia per se intelligitur.

Verfabitur igitur omnis mea oratio in explicandis causis, quae me moueant, vt hunc Restoratum, quamuis ad sustinendum difficilis sit, et sollicitudinis plenus, magna cum laetitia et prosperi successus spe adeundum existimem. Quam quidem orationem meam vt attente et reliquae Vestrae beneuolentiae conuenienter audiatis, ego a Vobis, Aud. omnis generis Hon. summa et obseruantia et fiducia contendo. Et magna profecto me spes tenet, fore, vt
 Vos-

Vosmetipsi in societatem mei gaudii veniatis, propterea, quod omnis eius origo
 iis et hominibus et rebus continetur, quorum virtutem, quarumque praestanti-
 tiam colitis maxime et tuemini. Quid enim opus est, aut quomodo conue-
 nit, Vestram audientiae humanitatem diutius, reticendo meo consilio, mora-
 ri? Praeceptum illud rhetorum, quo artificium orationis et contextum audi-
 toribus nos occultare iubent, a Vestris certe personis et a meo argumento est
 longe alienissimum. Accipite igitur statim summam legem, ad quam omnis
 haec oratio et a me regetur, et a Vobis, si placuerit, commode poterit exigi.
 Ego sic intelligo. Si hoc munus ita se habet, ut primum a Patronis sapien-
 tissimis et liberalissimis mihi sit decretum; deinde, ut nanciscar Collegas, quo-
 rum religio officium sua sponte facit, quorumque vita concordiam et amici-
 tiam omnibus rebus anteponit; porro, ut facultas permagna de Republica et
 praesenti et futura bene merendi detur; et postremo, ut in iis litteris librisque
 quotidie mihi versari liceat, quorum cognitio et per se est praestantissima et
 meo certe animo carissima; si haec omnia, inquam, ita se habent, perspicu-
 um est, ut arbitror, et luce clarius, recte me facere, quod hunc Rectoratum
 summa cum laetitia et spe adendum censeam. Quis enim Vestrum est, A,
 quin ipse, si vel meo loco sit, vel hoc scholastico munere multo gravius ejus
 fidei tradatur, tali quidem modo, illud libentissime recipiat. Quamobrem de
 hoc uniuerso caussarum genere plura dicere, propter summam rei perspicuita-
 tem, nihil attinet. Agite igitur, illud potissimum hac oratione videamus,
 an in me hoc tempore quaeque earum rationum cadat; an in hac mea condi-
 tione singulae locum habeant. Eo enim etiam explicato atque concluso, quod
 amplius ad persuadendum desideretur, erit nihil. Dicendum igitur mihi est
 primum de sapientia meorum Patronorum et liberalitate. Sed laudationem
 harum virtutum iustam Vestra h. l. prudentia, A, a me non expectat. Quis
 enim ego sum, aut quae mea est in dicendo exiguitas, ut magnitudini tanta-
 rum laudum par esse vlllo modo possit? Verendum etiam est vehementer, ne
 scholae umbra claritatem tantorum nominum non solum non illustrare, sed

obscurare etiam videatur. Et omnino multitudinem meritorum eorum in hanc ciuitatem vniuersam, in Ecclesiam, in bonas litteras, in rem scholasticam et beneficiorum amplitudinem angustiae huius loci et temporis non capiunt. Nihilominus vnam rem plane silentio praeterire incredibilis mea in hos ipsos Patronos pietas non patitur. Sed nolite eam, quaeso Vos, arrogantiae meae tribuere. Pertinet illa ad rationes, propter quas hic ipse Rectoratus commissus meae fidei est et creditus. Etenim cum e pluribus competitoribus vnus iudicio eorum et auctoritate esset deligendus: me potissimum Rectorem esse voluerunt, propterea, vt nominatim est in litteris publicis, quod industria mea et vitae ratio laudata sibi esset et probata. Sed praeter hanc nominis commendationem humilitas mea et solitudo nullos alios ad patrocinium eorum aditus habuit. Annon igitur vel ex hoc vno fati potest intelligi, eos virtutem et bonas litteras admirabili amore complecti, cum studium harum rerum in ignoto homine probent tantopere atque ornent? Sequitur, vt de liberalitate eorundem Patronorum et humanitate exponam. Necessesse autem est, ne modestiae eorum iniuriam facere videar, longe plurima et luculentissima eius generis testimonia omittere. Et quanta quidem, quam praeclara liberalitatis specimina superiore aetate coram sim expertus, ne verbo quidem attingere per temporis breuitatem mihi licet. Transco igitur ad secundum aduentum, quo nihil vel honoris vel beneficii fuit, quod mihi non summa cum humanitate tribueretur et vltro. Nam primum is, cuius nomen et gloriam religio singularis, prudentia ciuilis, benignitas et eruditio iam pridem immortalitati commendarunt, **BURGSDORFIUS** *Excellentissimus*, cum conuenissem ipsum, o Deus immortalis! quam hilariter, quam comiter, dextra etiam porrecta, hunc clientem accepit, quanta cum vrbanitate et gratulatione! quam diu me retinuit et in nullo alio mecum sermone fuit, quam de salute huius scholae, de vitiis, de remediis; quam liberali oratione me dimisit et profecutus est! Memor profecto illius vesperae, memor semper ero. Memini etiam, me, cum discederem, optare, vt plures mihi similes horae contingerent. Conti-
gerunt

gerunt vero. Nam reliqui duo Patroni Perillustres, quos praesentes mihi alloqui licet, cum ipsos salutassem, non minore me humanitate acceperunt. Et ille quidem (vim, quaeso, paullisper modestiae Tuae facias, BERLEPSCHI *Perillustris*, et verum me dicere de Te patiare) ille ergo cum longum mecum sermonem de necessitate auctorum classicorum ad iuuentutem scholasticam recte docendam et utilitate contulisset, intellexissetque studio me visendarum antiquitatum romanarum teneri, incredibili facilitate suauissimos peregrinationis suae italicae fructus mihi impertiuit. Nam vltro et continuo tabulas aere descriptas eius generis in medium proferre coepit, in iisque mihi aedificia Romae et per omnem Italiam maxime commemorabilia demonstrare, vt templa, theatra, circos, porticus, arcus triumphales, columnas et aquae ductus, atque etiam, ne quid desiderarem, in Herculani cellas subterraneas mecum descendere et per secturarum illarum viarumque angustias et tenebras me circumducere. Recordatione tantae humanitatis, mihi credite, A. etiam cum domum reuertissem, mirifice sum delectatus. Eodem autem me modo plane tractauit, quem item honoris causa appello, *Illustris* HEYDENREICHIUS. Qui quidem, communicatis mecum de schola regunda optimis et amantissimis consiliis, eum in sermonem, mea causa, vt videbatur, venit, vt de philosophis nostrae aetatis loqueretur, et modo eloquentiam Hilleri sui et facetias mihi laudaret, modo controuersias aliorum, ita, vt inter medias contentiones philosophorum et disputationes versari mihi viderer. Ex ea hora profecto exoptatissimam spem cepi, fore, vt eiusmodi Patroni sermonibus Academiae desiderium facile consolari possem. Restat, vt de *Patrono Magnifico et annis meritisque summe Venerabili* SCHULZIO dicam. Quem quidem cum nomino, specimen mihi et imaginem verissimam pietatis in Deum, benignitatis et comitatis nominare videor. Is vero, quod cognouerat, me ex disciplina et conuictu et manu Ernesti sui prodiisse, me non tanquam clientem et hominem alienum, sed veluti hospitem veterem summa liberalitate ornauit, et tanta consiliorum praestantissimorum et disputationum utilissimarum varietate excepit, vt patrem quasi

Cizae mihi inuenisse viderer. Quid multa? Vosmetipsi, A. modo ex incredibili orationis * eius humanitate eaque mihi honorificentissima cognouistis, quam bono erga me animo esset, quanto amore hunc hominem amplecteretur. Quae omnia cum ita sint, quis est Vestrum, A. qui non, si, vt supra dixi, meo loco sit, et mea conditione utatur, vt similes sibi Patroni contingant, vehementer exoptet? Sed, quamquam harum rerum iucundissimarum causa diutius in hoc loco commemorari cupiat oratio: tamen propter occupationum Vestrarum grauitatem ad reliquos laetitiae nostrae fontes vt progrediatur necesse est.

Quod igitur Collegas meos, Viros doctissimos et humanissimos attinet, quanta fide et religione, quam sponte sua, quam non admoniti, quam libenter sui quisque muneris rationi satisfaciant, vel ex eo iudicari potest, quod, cum paullo diutius Rectoris locus vacaret, tamen, qui partes suas negligeret, eorum omnino repertus est nemo. De concordiae autem et amicitiae et humanitatis laude nihil est, quod ego loquar; loquitur pro me res ipsa. Namque non solum inter se officio et humanitate certant, sed mihi etiam, cum aduentum et huius diei felicitatem gratularentur, tanta diligentia et fide suam voluntatem et beneuolentiam confirmarunt, ut, si vel ad punctum temporis de ea dubitarem, homo ingratisimus essem. Certe Collega, loco et honore mihi coniunctissimus, meritis autem in hanc scholam, doctrina et ingenio

* Hanc orationem, quae proxime ante nostram habita est, cum ab Auctore Magni, et S. Ven. propter vilitatem argumenti et praestantiam (in ea enim enarrauerat Genes. III, 14. 15.) peteremus, vt ad publicandum nobis concederet, impetrare non potuimus. Rogauimus tamen eundem, nec, vt speramus, frustra, vt cum huius loci interpretationem, tum vero alias aliorum complurium, S. S. locorum, quas nisi perscriptas, certe conceptas animo et perfectas habet, coniunctim aliquando e thesauris reconditae suae et eximiae doctrinae promat ad communem hominum doctorum vsum et divulget.

genio mihi longe carissimus, Riccardus, quem exempli et honoris causa nominino, is vero nuper etiam vltro et omnium primus me conuenit, occurrit obuiam, cum dextra fidem coniunxit et praeter gratulationem sanctissime mihi pollicitus est, se sine omni simulatione amicitiam mecum esse culturum, eamque veritate potius factorum, quam verborum vanitate conseruaturum. De quo quidem optimo Collegarum in me animo quemadmodum ego mihi vehementer gratulor: ita Vestrum, A. erit nemo, quin vna mecum eodem nomine valde laetetur.

Neque vero minus mihi de facultate bene de Rpl. merendi, qui est locus huius orationis tertius, est gratulandum. Ea enim, quamquam nemini in suo cuique genere, si modo bonus eius esse cupiat, desit: tamen cum munere scholastico ita est coniuncta, vt et mirum in modum multiplex sit, et non solum ad praesentem aetatem, verum etiam ad posteritatis vsum pertineat. Ac primo quidem agricolam nemo negat bene de ciuibus mereri, qui serat arbores alteri seculo profuturas, quarum ipse baccam nunquam adspiciet. Quid igitur de his dicendum putamus, qui in schola iuuentutem optimis artibus et litteris excolunt, atque ad humanitatem, ad virtutem christianam et ciuilem conformant, ita, vt fructus huius rei vberissimi; ipsis aliquando ex hac vita sublatis, ad omnem omnino Rempl. redundant. Nam reliqua fere vitae munerumque genera cum certo ordine ciuium et vno commercium habent atque coniunctionem; res autem scholastica toti Reipl. communis est et salutaris, omniaque eius membra recreat et beneficiis afficit. Trotzendorffius, nobilitate generis clarus et apud Goldbergenses in Silesia olim scholae oppidanae Rector fuit. Eum, ferunt, sub initium lectionum non communi consuetudine salutare solitum esse discipulos, sed in hunc fere modum: Saluete Viri Perillustres, Magnifici, Venerabiles, Consultissimi, Excellentissimi, Amplissimi, Consiliarii, Doctores, Superintendentes, Pastores, Consules, Aduocati, Medici, Ciues, Milites et id genus alii: eundemque, quare tandem id faceret, interroganti respondisse, se futuri temporis, non tantum praesentis rationem habere, Recte quidem. Namque vt in fictorum cera omnes omnium forma-

TUM

rum personae, ita in iuuentute scholastica ciues omnis generis latent. Et ego quidem, A. cum pueros hosce et adolescentes ingenio et litterarum studio et spe optimos adspicio, non solum eorum salutem, quantum ad me attinet, mente et cogitatione complector, sed illud etiam intelligo, curam meam et sollicitudinem cum ad ipsos pertinere, tum vero ad parentes, ad familiam, ad munera denique et vitae genera, quae aliquando suscepturi sint. Sic enim se res habet. Quales hominum animi praeceptorum opera, industria et fide in scholis finguntur, tales olim in Republ. reperiuntur magistratus, tales doctores diuinarum humanarumque rerum, tales artifices, tales patres familias, verbo, tales sunt ciues. Latissime igitur patet, quam mihi cum hoc munere bene de patria merendi copiam datam esse et coniunctam videtis. Quare, cum multo plura habeam, quae de hoc genere dicam, tamen, ne singularem Vestram humanitatem amplius moremur, festinandum est ad vltimum eumque quartum, ut supra proposuimus, huius orationis locum, qui est de graecis et latinis litteris, deliciis nostris,

Atque breuissimo mihi etiam hic esse licebit, propterea, quod res apud Auditores intelligentissimos institutorum scholasticorum et elegantissimos agitur. Quis enim est, quin videat, mihi in posterum in hac schola et ex hoc ipso loco cum disciplinarum optimarum initia esse industriae meorum discipulorum tradenda; tum vero libros interpretandos eiusmodi, qui ad vsum praestantissimi sint; ad sensum autem suauissimi. Et de summa vtilitate disciplinarum, vt Theologiae, Philosophiae, Geometriae, Historiae, Geographiae et Rhetoricorum dicere apud vos nihil opus est. Quod autem ad praestantiam graecorum et latinorum librorum attinet, ea quidem, vt iuuenum nostrorum causa haec addam, planissime et ex praestantia auctorum, et ex approbatione seculorum omnium, et denique ex ipso scribendi genere et argumento cognoscitur. Namque hi libri, quos ipso nomine, cum classicos appellamus, esse praestantissimos profitemur; auctores habuerunt eos, qui non essent otiosi, scholastici et umbratiles, sed qui in sole et puluere, in foro,

foro, in curia, in castris, in negotiis grauisissimis, in totius Rpl. administratione versarentur; qui cum diuinis ingeniis disciplinam optimam praestantissimorum magistrorum et longissimam, consuetudinem eruditissimorum hominum, peregrinationes litterarias, vsum bibliothecarum et omnium rerum humanarum, verbo, admirabilem scientiae copiam coniungerent. Nemo igitur facile vlllo vnquam seculo post hos libros scriptos extitit, nisi fortasse odio pulcherrimarum rerum duceretur, quin eos adamandos, legendos diligentissime, et tanquam communes generis humani doctores conseruandos et omni posteritati tradendos putaret. Nam propter hanc ipsam vtilitatis opinionem factum est, vt quam plurima eorum exempla describerentur; descripta conderentur in bibliothecis, et condita ex tot temporum turbulentissimorum iniuriis, ex manibus barbarorum, ex incendiis, ex inundationibus ad nostram vsque memoriam seruarentur. Quod sane beneficium longe maximum est, et vnice ad prouidentiam Dei optimi et benignitatem referendum. Tantam enim rerum optimarum copiam continent, tantam argumenti varietatem habent et suauietatem, vt nullum genus hominum reperiatur, nulla aetas, quae non his libris legendis adiuuari possit et delectari. At vero hi ipsi libri ex hoc die, hoc loco, mihi quotidie manibus sunt et animo tractandi; ad hos est disputandum; consuetudine quasi horum auctorum et familiaritate vti, et in sermonibus summorum, qui post hominum memoriam fuerunt, principum ciuitatis, ducum, philosophorum, poetarum, oratorum, historicorum, Liuii, Thueydidis, Herodoti, Horatii, Virgilii, Homeri, Aristotelis, Platonis, Xenophontis, Caesaris, Ciceronis, in horum igitur sermonibus et disputationibus conquiescere licebit et habitare. Quemadmodum autem alius alium locus maxime delectat et capit, et tenet et ad habitandum inuitat: ita latinarum graecarumue litterarum et philosophiae amore me potissimum teneri, ingenue fateor. Longum est, commemorare, quot labores ab ineunte aetate harum caussa exantlauerim pro fortuna mea et conditione; quantas molestias deuorarim. Omnia libenter sum perpeffus,

C

modo,

modo, vt has artes discere possem, vt docere alios, vt commendare, vt pro virili parte tueri. Et quamquam pluribus abhinc annis id ipsum mihi alio loco facere licuit; tamen ex hoc die et huius muneris beneficio tutior multo et facilior illius meae cupiditatis explendae copia mihi facta est.

Quamobrem, vt tandem hanc omnem orationem concludamus, cum tot tantasque laetitiae causas habeam, tam honestas, tam graues; cum Patroni mihi sint et sapientissimi et optimi; cum collegas nactus sim, qui officium faciant summa religione et concordiam colant; cum pluribus modis bene de Republica et praesenti et futura mereri liceat; cum denique apud eas litteras non diuersari possim, sed habitare, quae et praestantiam summam habent et meo certe animo plurimum iucunditatis afferunt; haec, inquam, omnia cum ita sint, quis, quaeso, est Vestrum, A. qui non confiteatur, oportere me hoc munus, quamuis difficile sit et magna cum sollicitudine coniunctum, libentissime et summa cum laetitia adire et in me recipere. Sed illa ipsa laetitia, qua nunc quidem animus meus perfunditur et ad omnem alacritatem commouetur, Vos me rogare vehementer et orare cogit, vt singulari audiendi beneficio, quo me iam obstrictum tenetis, cumulum quasi adicere haud dubitetis, et pauca me praeterea dicere patiamini. Gestit enim animus hunc laetitiae suae sensum expromere et sollempni quadam pietatis in Deum et in homines grati animi professione apud Vos testatum relinquere. Sic igitur habetote.

Ego Vobis, Patroni Excellentissime, Perillustres, et summe Venerabilis, gratias immortales ago habeoque, et, dum viuam, semper habebo, (referre enim non licet) gratias igitur Vobis ago libens meritoque pro incredibili huius diei laetitia, quam Vobis acceptam refero, pro commendatione Vestra, auctoritate et benignitate, qua me dignum iudicastis, qui hanc Vestram scholam doctrina, disciplina et exemplo regeret, et hominum optime de re scholastica meritum Cellarii, Gleitsmanni, Bernhardi, Leisneri locum obtineret. Idem autem

ego

ego Vos oro obtestorque, ut pro admirabili Vestra benignitate hunc clientem Vobis obstrictissimum deuotissimumque in posterum etiam patrocinio Vestro, quo nihil mihi potius est, et praesidio complecti semper velitis atque tueri, et certissime Vobis persuadere, me operam omnem, diligentiam, industriam, cogitationem, mentem denique omnem et vitam in eo collocaturum esse et consumaturum, ut ne vlllo vnquam tempore Vos vel huius rectoris vel omnino maximorum Vestrorum in me beneficiorum poeniteat. Sequitur, ut Vos appellem, Auditores Perillustres, Generosissimi, et Summe Reverendi, Consultissimi, Experientissimi, Fautores sua quisque dignitate, doctrina et virtute Honoratissimi, qui, posthabitis grauioribus Vestris negotiis, praesentia Vestra et audientia nostrum hunc diem condecoratis. Ego Vobis pro illo et honore et beneficio non solum maximas gratias ago habeoque, sed etiam plurimum me Vobis hoc nomine debere, semper praedicabo. Date hoc, quaeso, singulari meae de vestra virtute opinioni, vel date potius singulari illi Vestrae in me voluntati, ut idem mihi studium, eundem mihi animum amicissimum omni tempore praestetis, et plane Vobis persuadeatis, me omnibus officiis id operam sedulo esse daturum, ut benevolentia vestra, amicitia et fauore nunquam indignus esse videar. Nunc vero ad Vos festinat oratio, Viri Doctissimi, Collegae Amicissimi. Ego item Vobis pro singulari amicitiae et humanitatis testificatione, qua aduentum meum ornastis et excepistis, maximas ago habeoque gratias, et sanctissime confirmo et in me recipio, me nunquam commissurum esse, ut vel hominis grati, vel viri boni vel collegae amicissimi officium in me quidem recte desideretur. Conseruate etiam Vos, quemadmodum non quidem spero, sed plane confido, hunc mihi semper animum, quem ostendistis, et onus, quod pro Collegii ratione communiter sustinemus, concordia et patientia leuate, ut omnes anni nostrae coniunctionis, necessitudinisque, omnes menses, dies denique omnes et horae huic ipsi horae et huic diei laetitia et molestiarum vacuitate simillimae reperiantur. Veniendum est ad Vos, Discipuli Carissimi, Cura nostra et Amor. Quod aduentu meo animum amoris in me et studii plenum pluribus

ribus modis significastis, id mihi est longe gratissimum. Jam vero Vos et hor-
tor et rogo, vt illud studium obsequendi mihi et gratificandi semper retineatis,
et omnino existimetis, nihil a Vobis, quod mihi quidem gratius sit et iucundius, fieri
posse, quam si meam et omnium magistrorum vestrorum fidem, industriam, dili-
gentiam diligentia Vestra, industria et obedientia adiuuetis ita, vt Vestri in bo-
nis moribus et litteris profectus voluntati horum Patronorum satisfaciant; paren-
tum autem vestrorum fautorumque expectationem superent. Ego cauebo dili-
genter, vt neque seueritate nimia et inepta quadam morositate Vos, cum iue-
nes iuuenilibus rebus delectemini, repente senes facere coner, neque indulgen-
tia molli et negligentia imprudentiam vestrae aetatis et impetum ad nugas,
ad errores, ad peccata, ad flagitia delabi, quantum quidem in me est, patiar.
Quid multa? Ego, mihi credite, o Dilectissimi Iuvenes, vt parens libero-
rum, ita vestram omnium salutem dies noctesque omni et amore et diligentia et
cura, et cogitatione et mente complectar.

Nihil restat, mea quidem sententia, nisi pietatis in Deum officium, quod
cum grauisimum omnium et maxime necessarium sit, nos vltimo orationis loco
referuandum putauimus ea de causa, vt ne memoria eius et cogitatio commemo-
ratione aliarum rerum imminueretur, sed integra quam diutissime in ani-
mo vigeret. Hoc igitur agamus.

Ego Te inuoco, o Deus O. M. Tibique cum pro aliis innumerabilibus
adiumentis vitae omnis meae ad bonas litteras discendas docendasue et benefi-
ciis, tum vero pro singulari huius diei lactitia et pro hoc munere, quod concili-
iando hominum patrociniò mihi mandatum voluisti, tantas ago habeoque
gratias, quantas studium pietatis summum Tibi per humanae naturae imbecil-
litate agere potest atque habere. Inchoatum autem beneficium Tuum ne re-
linque, sed perface. Moderare igitur administrationem muneris mei et adiuua
consilio Spiritus Tui atque sapientia, vt omnia recte faciam, atque ad gloriam
Tui

Tui nominis. Nam humana quidem prudentia sine Tuo numine potest nihil. Porro autem idem ego Te veneror supplex et precor, vt patriae vniuersae et Regi, vt Patronis huius scholae et fautoribus et praeceptoribus, vt ipsi iuuentuti et scholae vniuersae et ciuitati bona omnia largiaris quam benignissime, Redde igitur perturbatis misere et afflictis Saxoniae incolis et omnibus orbis terrarum nationibus, si sapientiae Tuae videtur, primo quoque tempore pacem, exoptatissimam pietatis in Te omnis et omnis virtutis et omnium bonarum litterarum et omnis felicitatis nutricem, redde vero etiam desiderio nostro cum pace Patrem patriae Optimum FRIDERICUM AUGUSTUM, eundemque cum regia familia tota florere omni felicitatis genere quam diutissime, iube. Sed iube quoque statores huius scholae et Patronos suo quemque genere, dignitate et meritis in patriam Illustrissimos, Excellentissimos, Perillustres et Venerabiles omnibus beatae vitae, valetudinis et omnino fortunae secundae beneficiis et ornamentis omni tempore abundare, quo virtus ipsorum atque sapientia cum praemio aliquo fruatur, tum vero in posterum tanto facilius diutiusque saluti huius scholae et civium omnium praesse possit, atque consulere. Fac velis etiam, Deus, Auditores hos nostros eosdemque Fautores huius scholae optimos cursum non solum huius noui anni, sed complurium etiam aliorum ex animi sententia conficere, vt salute eorum et rerum incolumitate laetari haec schola in dies magis magisque possit. Serua item, Deus, Collegas hos meos et me simul saluos semper et incolumes, vt pro sua quisque conditione rebus secundis fruatur; vt habeamus, quo ex puluere scholastico et labore animus reficiatur oblecteturque; vt vires nostrae isti oneri sustinendo pares sint; vt, quicquid a Te nobis datum est vitae, placide inter nos et iucunde transigamus. Orna et instrue hanc scholasticam iuuentutem pietate in Te, quae est omnis sapientiae origo, studio bonarum artium et honestatis acerrimo, vt salus ipsius stabiliatur, et nullum vitae genus in Republica sit, nullum munus, quod sibi non de iuuenum nostrorum dexteritate olim gratuletur. Iube, vt paucis omnia complectar, hanc scholam omnem esse officinam virtutis,

doctrinae, elegantiae et humanitatis, ab eaque excludi et arceri quam longissime tanquam pestes, ruficitatem morum, barbariem, incitiam, ignauiam, libidinem, petulantiam et impietatem, vt quotannis, tanquam bonum aluear, examina adolescentum ad omnes maiores disciplinas et ad omnes Reipublicae partes paratissimorum emittat, atque magistrorum bonitate et probitate discipulorum ad optimam disciplinae existimationem longe lateque commendetur. Iube denique hanc Cizensem ciuitatem, quae scholam nostram, tanquam bonarum artium domicilium, suis moenibus complectitur liberalissime, et pristina agrorum hortorumque fertilitate, et commercio operum merciumque fortunato florere quotidie melius, vt, deleta quam primum bellicae calamitatis memoria, optatissimis iucundissimisque pacis commodis fruatur feliciter. Atque has meas preces ratas habete et Tu, Deus pater, ita, vti pater nostri generis es et salutis humanae auctor; et Tu, Deus filii, ita, vti pretiosissimo sanguinis Tui beneficio gratos nos Tibi praestas et acceptos; et Tu denique, Spiritus sancte, ita, vti interpres linguarum es et artium optimarum inuentor, et scholarum conseruator et doctor omnis verae sapientiae, Dixi.

ORATIO

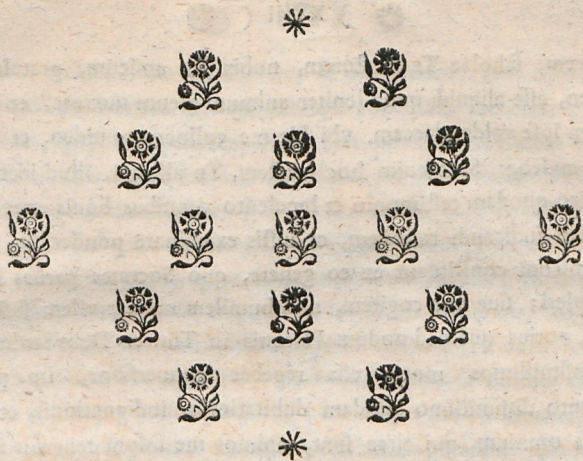
ORATIO

BURGSDORFII.

ORATIO
DE GESSORUM

Q. F. F. Q. S.

F. Tſi vereor, ne arroganter plane facere et intempeſtiue
 videar, quod ſolus ſurgam et vnus, et ad TE, HENT-
 SCHI *Amiciſſime, Muſarum deliciae*, in tanta viro-
 rum grauiffimorum celebritate conſeſſu in maximorum
 et ſplendidiffimorum hominum verba faciam, orator,
 vnus e multis, ab hac ſocietate alieniſſimus, et, quod coniectura
 quiſque facile ad-
 ſequi poſſit, ad dicendum inuitatus a nemine; etſi quoque maxime
 vellem, vt, ſi qui digniores in hoc frequentiffimo fuerint
 templo, qui multi ſunt, ad quos ſuauiſ et amicus ille Tur
 compellandi honor maiori quodam iure pertineat,
 vt hi, inquam, ex ſuo numero prodire aliquem iuberent,
 qui TIBI munus, ciui-
 D tati,

tati TE civem, scholae TE Rectorem, nobis TE amicum, gratularetur 'piefateor tamen, esse aliquid, quod leniter animum meum moveat, et in quo ego mihi quidem ipse valde placeam. vbi hic me collocatum uideo, et ad TE dicere de TE audeo. Siue enim hoc spectem, TE alloqui, illud idem fere esse, atque publico quodam testimonio et luculento omnibus bonis meam probare de doctis viris, iudicandi rationem, et iustis examinare ponderibus, quae potissimum amicum constituent ex eo genere, quo Socrates paruas suas aedes optabat impleri; siue hoc cogitem, non humilem me aut vilem sustinere personam, sed potius quemadmodum Platonis in Timaeo Deus tarditate et celeritate dissimillimos motus vna regebat conuersione, ita plane hoc vno momento dissimillimo quodam dubitationis, indignationis, et approbationis sensu omnium, qui circa sunt, animos me solum tenere: in vtroque inuenio aliquid, quod quomodo verbis exprimam, vix habeo; quod tamen ad me mouendum tot tantaque habet inuitamenta, quot quantisque ne tardidissimum quidem et maxime plumbei hominis ingenium resistat facile. Quamobrem, fac, hos eosdem, qui felicissimis adclamationibus, qui votis et gaudiis HENSCHEUM exceperunt de cathedra dicentem, in sui que admirationem suauiter omnes rapientem, et quorum omnem coronam iocosa plausus imago perambulat, fac, temeritatis inopportuna suspicionem in aures inuicem insusurrare sibi. Non haec sunt, quae me moueant, aut mouere sine religione possint. Reiciant sententiam hi viri, qui iuri dicundo praesunt; reiciant eandem, qui in his scholae porticibus abdunt se litteris et condonare aliquid solent studiorum sociis; reiciant denique et reliqui orchestrae et quatuordecim graduum viri, donec ad finem sermo meus erit perductus. Audiant, quid dicam? cognoscant causas, cur dicam? et animaduertant deinde, si Dis ita placet, in meum litterarum amorem, in sacrum illud et arctissimum vinculum, quod inter me, et has Cizensium Musas intercedere gaudeo et mihi gratulor, et in eas inprimis causas, quae, vt ego hodie maxime orarem, suo quodam iure poposcerunt magis, quam suaferunt,

Sci-

Scilicet, nolo diutius TE haerere, et dubitatione, *Amicissime* HENTSCHII fluctuari, quid potissimum sit, cur eandem amicitiae, laetitiae, gratulationis declarationem, qua TE nuper exceperam, cum primum me Rector videres, palam iterare, eiusque animi tot tam splendidosque testes habere velim. Nam, cum a Rege nostro *Sanctissimo*, FRIDERICO AUGUSTO, *Patre*, pro *Cuius* reditu suscepras deuotiones conuictas, quam proxime fieri possit, et commissas volunt tot ciues, quot Saxonia pios alit incolas; et *Cui*, *Cuiusque Domui Augustissimae*, si quid vnquam in me fuerit probitatis, ingenii, eruditionis, earum rerum omnium fructum imprimis sacrum esse volo; cum igitur a Rege nostro, *Summo Principe eiusque Amicis*, et multa nouiter sapienterque instituta, et alia aequae multa praeclare a maioribus nostris inuenta, gaudemus conseruata esse et continuata; tum nihil praestantius putamus, quam, quod omnibus, quae patet Saxonia, Scholis Academiisque viros bonos et probos iuxta atque eruditos praesse, et maxime etiam huius scholae in tot turbis, tantisque angustissimorum temporum periculis, curam habere regiam, et TE potissimum praeficere eidem voluit, vt nempe ex Tua *tanti viri* manu pro immanibus saepe ingeniis et rudibus, quae TIBI traduntur, patriae ciues cicures redderentur, et frugi, quaeam concussam olim sustinerent, sanarent vulneratam, et turbatam componerent. Cuius quidem rei, bene plane et rite factum esse, vt hodie Romano quodam more Sollemnia celebrarentur, quibus per hos viginti fere annos, his parietibus, huic cathedrae, his denique sedibus maius quidquam videre vix contigit; illud est mihi ita nunciatum et expositum, vt clarius et certius non possit,

Hac ipsa enim nocte, et illis horis, quibus olim cupidinem suum saluauerat Teius Poeta, adparuit mihi magna quaedam et splendida species, Femina diuinae magnitudinis, candida stola, Iunonijs oculis, flaua coma, cultu modesto; quid multa? Femina, quam reduxisse ab inferis dixisses, quidquid de Gratijs, de Horis, de Lalagis, de reliquis eius generis, olim in scenam

D 2

elegan-

elegantissima produxit aetas vetusta; ea regina incedit, suis radiis meum col-
 „ Iustrat lectum, manu me leniter mulect, et, heustu! inquit, vide Humani-
 „ tatem, HENTSCHII amicam. Cras mea agentur sollempnia. Consecra tu
 „ illa, fac vota HENTSCHIO *meo*, et dic, me iubente, id factum esse. Sic lo-
 „ cuta disparuit. Quid facerem? Venit, ut fas erat, venit in religionem, con-
 „ temnere Humanitatem, Accipe itaque, *Amice humanissime* ex meo ore, sed
 „ Humanitatis nomine, vota, plausus, preces.

Quo quisque magis nouerat *Leisnerum*, illum insigniter meum, et eius
 admiratus erat eruditionem, facilitatem, probitatem, eo grauius dolebat et si-
 is elegis tanti viri abitum logebat. Has porticus orbatas, haec subsellia scho-
 lastica in maxima viduitate posita, hanc cathedram vacuam, hos iuuenes, dis-
 cipulos, patre et moderatore destitutos, haec omnia flebamus et lamentabamur.
 Reddis spem, gaudia, litteras, patrem, reddis omnia, *Carissime* HENTSCHII; et,
 quod olim de Archia suo Tullius, praedicauit famam ingenii expectatione, expe-
 ctationem aduentu ipso superatam esse, hoc in Te plane ita factum esse gaudeo
 impense. Age igitur! Restitue Lipsiam Cizae; Fac, redeant Musae, quae quasi
 abiisse plane videbantur; et si quae sunt, quae Te ad puluerem scholasticum et ani-
 morum iuuenilium conformationem ad difficilia omnino negotia, immo vero
 saepe ad fastidia descendere iubeant; ea abeant procul! et quae sunt diuina illa
 eorum, qui de iuuentute bene merentur, commoda, ut patria illis innumera-
 bilia nomina debeat, haec ad Te quam largissime perueniant!

Neque enim nos auita nobilitate quadam conspicui, quorum sunt multi,
 qui ambitiose stupidi, quidquid ad litteras humanamque pertinet disciplinam,
 illud omne alto solent supercilio ridere; non igitur nos, ita me Deus amer,
 imaginibus nostris patriam illustramus; neque pueriliter urbani isti Graeculi,
 qui Atticorum nostrorum, hoc est, Gallorum lecythos se exorbuisse cunctos
 vana ostentatione iactant, gyris suis et saltationibus ad rectos mores a rudibus

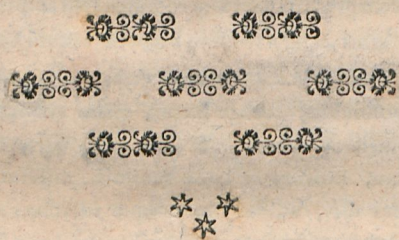
et

et incultis ciues traducant; neque porro ii de iure respondere legitime sciant, qui, ut canes Nilum lambentes, non nisi in itinere leges veteres et instituta degustarunt, et vltra anxia illa et horrida compendia vix sapiunt; neque etiam hi veri sint sacerdotes, qui ex decem duodecimue postillis, (quam terribilis vox) monogrammmum aliquem Epicuri Deum effingere et ieiunum fameque macilentum centonem contexere, et magnis lateribus declamare didicerunt; nec denique exercitus sicariorum tueatur rempublicam: nisi videlicet Tu, *Vir praestantissime*, Tuique similes, quibus futura patriae fata quasi in manus tradita et plane commissa sunt, nisi vos ingenuos nostros, omnesque iuvenes virtute, elegantia quadam Attica et Romana, legum intelligentia, Dei vera cognitione et fortitudinis iusta notione imbueritis, vno verbo, nisi vos haec omnia et soli, Deo praesente, feceritis, discinctissimorum nepotum, et otiosorum colluuiis, et reipublicae sentina ordinem constituet equestrem, scurras pro viris elegantibus, Rabulas pro ICTis, histriones pro oratoribus sacris et pestes furiasque pro viris fortibus patria habebit, in sua viscera omnes saeuientes. Quae cum ita sint, quanta sunt, quae vobis praemia debentur.

Atque haec quidem praemia Tua sunt! huius aevi annos fluere Tibi felicissimos, fructuosos, et futuri aevi laetissimos beatissimosque Deus iubeat. In eaque re, in his votis collige ex tanta maximorum virorum frequentia, ex hac omnium insigni erga Te voluntate, collige laetus, quam vnanimi consensu eorundem vota cum votis meis collineent. Si quis enim forte nunc adsit, ignarus institutorum nostrorum, morum et consuetudinis, miretur profecto, quae sit tanta sollemnitas huius diei, vt, iustitio ubique indicto, a negotiis et reipublicae cura, huc potissimum seuocentur homines, et haec sancta peragatur celebratio; nec dubitet, quin rei alicuius habeantur sollemnia, qua neglecta magnae religionis facinus concipiatur. Quamobrem, quoniam ex hominum multitudine, cum olim fieret Diis, vel in ipsis gentilium mentibus faustissimi euentus quasi quoddam inhaereret augurium, maiori Tu iure ex hac praeclara

QKye 4359

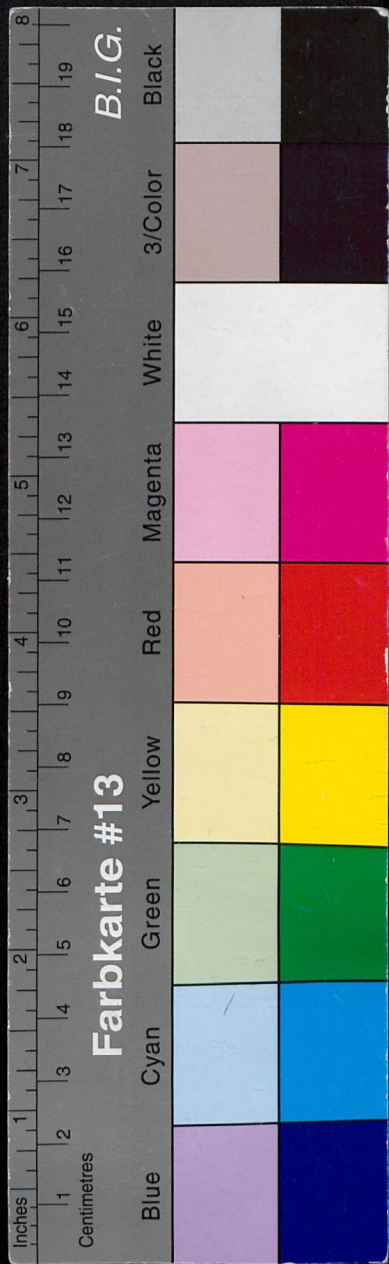
fane praerogatiua augurare, quam paratum Tibi adfuturum fit summum Numen, tot pro Te deprecantibus amicis. In quorum numero facile intelligas iniuriam fore, nisi primus locus concedatur iis, ad quos deducendi sunt primum, qui Te studiorum suorum auctore rite uti volunt, Tuorum nempe laborum sociis, qui pietate, litteris et moribus iuuenes imbuere debent et gaudeant. Hos igitur omnes, vide, Tibi auide expectato suum offerre animum, amicitiam, sua vota et officia. Quamquam, quod Tu maxime vis, et in quo primum spartae Tuae momentum versatur, discipuli Tui, bonae spei iuuenes, cura Tua et amor, ut mox ipse aiebas, hos, vide, promittere vultu composito amorem et obedientiam Tibi, olim gaudia et patriae fructus. Ex iisque fructibus hos patere in me redundare, ut, quem quasi ad Eurotam, vestrorum laborum spectatorem otiosum, sedere oportet, ad eum de Tuis meritis laetitia et Tuae amicitiae et voluntatis non minima pars pertineat. Dixi,

M

X2379932

Farbkarte #13

B.I.G.

AK. 289

v. Burgsdorff.

Ye
4559

ORATIONES DUAE
QUAE
IN SCHOLA CIZENSI
RECTORATUS

A DEUNDI CAUSSA

HABITAE SUNT

PRIMA

A

M. HENRICO GOTTLOB
HENTSCHIO

SECUNDA

A

CHRISTOPHORO GOTTLOB
A BURGSDORF

EQUITE MISN.

A, D. XVII. KAL. FEBR. CIO IOCC. LX.

CIZAE
TYPIS HVCHONIANIS.

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)